

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:  
[https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf\\_01-shoot-idm140365628313792/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628313792/facsimile.pdf) (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

at sidde hjemme i Jansegærde hos Hr. Niels med samt hans beskidte Bøger? sagde Anna Sophie med pludselig Ivar.

— Aa Verden, Verden! udbød Ellen Katrine og tegnede meget tankfuldt i Luften med sin Krykke.

Men Præsten Wenzel Heyde, den lille og salveløsefulde, saa meget misbilligende paa sin Hustru. Hun var munter og trivelig og havde dybe Smitehuller.

— Men sig mig en Ting, spurgte Ellen Katrine, holdt Barbara ikke af sin Mand?

— Jeg kan forsikre Dem for, sagde Lagmanden, at jeg mindes ikke at have set en Kone være saa kærlig mod sin Husbond, den første Tid jeg kendte dem. Hun vilde altid have ham hos sig og vilde hjælpe ham med alting. Og naar han var borte, længtes hun altid efter ham. Og han længtes nok ogsaa efter hende. Han vilde aldrig ligge Nat hos os paa Stegaard. Selv i det daarlige Vejr ved han altid hjem til hende om Aftenen — i Regn og Slud eller i Frost. Og gennem hele deres Ægteskab blev det for Resten ved med at være saadan, at hun taalte ikke, han forsømte hende. Herover kom nok deres første Trætter — ved Gud, jeg tror det var alt det, at hun vilde give ham Lov til at skrive sine Prædikener.

— Ja, Barbara! sagde Sørensriveren: naar hun er i det Lune, er hun i Stand til at blive jaloux paa selvste Gud i Himmelen!

Lagmanden smilte. — Ja. Men hvad hun ikke vilde tillade sin Mand, det tillod hun jo gerne sig selv. For ofte og tit forsømte hun ham. Det var svært at blive klog paa. Hun vilde være god mod ham, det tror jeg bestemt. Men styre sig, det kan Barbara ikke. Hun gør akkurat hvad hun i Øjeblikket har Lyst til — var der en Dans, som hun vilde med i, saa gik hun. Jeg tror, at det ofte kunde skære hende i Hjertet af Medlidenhed med Manden, det ved Gud! Men hun gik alligevel. Og saa glemte hun ham hurtig. Og ligesaa: var der en god Fart her til Havnen, saa *skulde* Barbara jo med. Ofte saa hun her i Uger og Maanedes, som I jo alle ved, der bor her.

— Unægtelig! sagde Handelsforvalteren.

Lagmanden saa paa ham og granskede et Sekund: — Hvordan hun skikkede sig her - - det ved I jo bedre end jeg.

— Vi har jo ikke kunnet undgaa — hm. — ikke kunnet undgaa at formærke et og andet, sagde Landfogeden.

— Ja, det skal Guderne vide, sagde Handelsforvalteren.